

[Arbejdsministeren]

kunne lægges inden for arbejdsmarkedsuddannelserne, og en del vil kunne lægges inden for undervisningsministerens område.

Hr. Kaj Poulsen var også inde på, at han ikke rigtig brød sig om forslaget om iværksætterydelse. Ja, på sin vis kunne han godt lide det. Han kunne egentlig også godt lide uddannelsesydelserne, han havde egentlig ikke noget imod, at folk fik en mulighed for at uddanne sig, men han kunne alligevel ikke rigtig lide det. På samme måde havde han det med iværksætterydelsen: han syntes egentlig også, det sådan set var meget godt, men alligevel kunne det være konkurrenceforvridende i forhold til det private erhvervsliv. Det lyder lidt mærkeligt, at hr. Kaj Poulsen siger det, når han i sin tid var med til at gå ind for jobskabelsesloven. Når hr. Kaj Poulsen efterlyser en masse kontrolforanstaltninger med hensyn til iværksætterydelsen, så vil jeg sige, at det er rigtigt, at regeringen ikke har gjort sig overvejelser om kontrolforanstaltninger. For hvis man siger, at den pågældende kan få 50 pct. af de maksimale dagpenge og en A-kasse skal administrere det og man så skulle iværksætte en masse kontrol med, hvor stor vedkommendes virksomhed nu var, og hvor meget moms han eller hun betalte, ville det jo blive en enorm belastning for den pågældende A-kasse. Det, vi siger nu, er, at det drejer sig om 50 pct. af de maksimale dagpenge, og det er noget over 50.000 kr., hvorefter vi må have tillid til, at den pågældende går i gang. Man skal altså også checke, at den pågældende er iværksætter. Men ikke noget tungt kontrolsystem!

Dette er et alternativ for lønmodtagere, som kan gøre noget andet. Vi finder, at man kan gå i gang som iværksætter, og derefter er det rimeligt, at det er A-kassen, der administrerer det. Dermed skabes der også den mulighed, hvis man ikke får succes som iværksætter – det håber vi ikke sker – at man kan gå tilbage til sin lønmodtagerstatus.

Det er rigtigt, at der på EF-ministerråds-mødet i december måned blev vedtaget en resolution om langtidsledighed. Jeg kan fortælle hr. Kaj Poulsen, at jeg var meget aktiv i udformningen af denne tekst. Lige fra det uformelle arbejdsministermøde i september måned, hvor jeg fortalte om regeringens overvejelser om at lave uddannelser og om arbejdstilbudsordninger i Danmark, fandt man fra EFs side, at det var et strålende for-

slag. Jeg kan sige, at det, vi fra dansk side kunne bidrage med til diskussionen, i hvert fald virkede meget positivt på den øvrige ministerkreds.

Hr. Kaj Poulsen var inde på ledigheden, og hvorfor man nu gjorde det her. Vi er faktisk så heldige, at vi har et meget godt fald i ledigheden. Vi har fået en ledighedsopgørelse for november 1984, og den viser, at ledigheden fortsat falder i forhold til 1983. Ledigheden i november 1984 er opgjort til ca. 258.000, det er ca. 21.000 lavere end i november 1983, således at den sæsonkorrigerede ledighed ved årsskiftet 1984-85 skønnes at ligge omkring 255.000, hvilket er ca. 10.000 under det officielle skøn for ledigheden i 1985. Det er tegn på, at udviklingen går i den rigtige retning. Men vi har altså fortsat 250.000 ledige, og derfor er der altså også behov for at gøre noget for de langtidsledige, som vi ved har de største problemer.

Jeg har altså lidt svært ved at forstå det, når flere socialdemokratiske ordførere har været oppe flere gange og brugt udtrykket »den sociale massegrav« ved tanken om, at man skulle lave særlige dagpengeordninger, hvorefter folk kunne få enten 73.000 kr. eller 57.000 kr. årligt, for man kan ikke undgå at tænke på tegninger, der har været i dagspressen, og som næsten har givet udtryk for, at dette skulle være lig med den rene nazisme, og det synes jeg ikke passer på det danske demokrati.

Så var fru Lilli Gyldenkilde inde på, at efter regeringens opfattelse er enhver åbenbart sin egen lykkes smed, at det var de lediges egen skyld, hvis de var ledige, og derfor skulle de ned med nakken. Jeg tror nu ikke på det med, at enhver er sin egen lykkes smed. Jeg tror heller ikke på, at man bare lægger sig hjem på sofaen og siger: åh Gud, nu må samfundet klare alle mine problemer. Jeg tror, at en eller anden mellemvej måske kunne være nyttig. Det er ikke regeringens opfattelse, at alle de mennesker, der er ledige i dag, selv er skyld i det, fordi de ikke gider arbejde. Vi har haft og har stadig væk en økonomisk krise, som betyder, at vi har haft en alt for stor ledighed i alt for mange år, og jeg mener faktisk, at det er vort største politiske problem.

Så var fru Lilli Gyldenkilde også inde på spørgsmålet om, hvad der sker, hvis der ikke er uddannelsespladser nok. Både undervis-